בס"ד "הדף היומי לתולדותנו"

יום ג', ו' בשבט תשס"א (30 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

יקבי ראשון-לציון וזכרון-יעקב, ממפעלי התעשיה החדישים הראשונים בארץ, שהוקמו ב-1890 ע"י הברון רוטשילד, **הועברו** היום, ו' בשבט, בשנת תרס"ו(5666-1906), **לניהול ולבעלות של אגודת כורמים קואופרטיבית**. [תאריכון מרכז ההסברה]

***

ברוח זו, דברי הרב קוק זצ"ל **על ענייני חודש שבט:**

חיבת ישראל לארצו יצוקה על גבי יסודות נפשיים שמתחילת היצירה, מתפשטת על פני דורות כמהי גאולה וחוכי ישועה, באה לכלל ביטוי – באמצעות הנטיעה.

עמל האדם בהכשרת הקרקע, לעובדה ולשומרה, להוציא את פירותיה, זוהי נקודת האחיזה של האדם באדמה, ועונה הארץ לעומתו ביבולה, בשפע תנובתה – כתשובה למשאלות לבו. הנטיעה ופירותיה מהווים את חוליית החיבור בין שני הצדדים, המתאחדים יחדיו במעגל היצירה המשותף. התלישות מן הקרקע מערערת את יסודות הקיום של האדם. "אדם שאין לו קרקע אינו אדם" [מסכת יבמות סג.] – וכן ניתן לומר בהרחבת הלשון: "עם שאין לו קרקע - אינו עם". אמנם ישראל ברוב תולדות חייו הראה כיצד אפשר להתקיים גם ללא קרקע, ללא בסיס חומרי המעמיד את קיומו ככל שוכני בתי חומר. יש לדעת שמצב זה אינו נורמלי, זהו תרגיל אקרובאטי של "עמידה על הראש" – שיש לקבלו כתופעה ארעית. ואילו השיבה לארץ – היא חזרה למקום הטבעי המיועד לישראל מראשית הבריאה.

נלך בדרך האבות, נתבונן במעשיהם, שהם בבחינת סימן לבנים. נכיר את שרשי הנטיעה ולהיכן נופה נוטה.

בעקבות קריאת האלוקים, נוטש אברהם את מולדתו והולך לארץ לא נודעת, "**אל הארץ אשר אראך**".[בראשית **י"ב** 1] הוא מועתק מארצו על מנת למצוא מקום בו תגמר השלמתו, "וישוב פרדסי אחר שהיה מדברי" [כוזרי ב' י"ד] מעניין הוא סימן ההיכר להבחנת הארץ הנכספת: "בשעה שהיה אברהם מהלך בארם נהריים ובארם נחור, ראה אותם אוכלים ושותים ופוחזים; אמר, 'הלואי לא יהא לי חלק בארץ הזאת'. וכיון שהגיע לסולמה של צור, ראה אותם עסוקין בנכוש בשעת ניכוש, בעידור בשעת עידור. אמר, 'הלואי יהא לי חלק בארץ הזאת' [בראשית רבה ל"ט].

מראה האנשים העוסקים ביישובו של עולם, בניכוש, בעידור הארץ הנעבדת, הפוריה - ריתק אותו דווקא לרגבי אדמה אלו. על רקע זה ניתן להסביר ולראות באור חדש את נטיעת האשל. {ההמשך יבוא} ["באר מגד ירחים" - עוזי קלכהיים]

***

"...ולאהוב את ארצו":

נתניה – עיר בחוף השרון, על-שם הנדבן היהודי **נתן שטראוס**. נוסדה ב-1928 בידי חברי הסתדרות "בני בנימין" מבני המושבות הוותיקות, ונועדה להיות מושבה חקלאית. עקב המשבר שפקד את ענף ההדרים במלה"ע ה-II, הוחל בה בטיפוח ענפי התעשיה (בייחוד יהלומים) והקיט. ב-1948 נתניה קיבלה מעמד של עיר. במרוצת השנים היא

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **ג'**, **ו'** ב**שבט** תשס"א (**30** בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

התרחבה ואיחדה בתוכה יישובים סמוכים: גן ברכה, עין התכלת, פרדס הגדוד, נווה איתמר, רמת טיומקין ועוד. לאחרונה נפתח בה מצפה כוכבים.

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08-6432843 (מרדכי)